

[Aksel Larsen.]

bevillinger uden om folketinget var en engangsforeteelse, som ikke vil blive gentaget, og jeg håber, vi får sikkerhed for dette.

Men jeg konstaterer: regeringen vil altså stramme finanspolitik, og den gør det så sandelig også. Den kender imidlertid også pengeudpumpningens kunst. Den pumper penge ud til et enkelt erhverv uden derved at slække på den almindelige forbrugsbegrænsning, og så må den øvrige befolkning betale omkostningerne derved.

Også hvad landbrugspolitikken og landbrugsstøtten angår, må jeg indtrængende anbefale regeringen at tage sig tid til at studere beretningen fra det økonomiske råds formandskab. Heri gentages, hvad socialistisk folkeparti har sagt gennem flere år, at den hidtidige form for landbrugsstøtte ikke har været virkelig gavnlig for landbruget, men har medvirket til at hæve det almindelige prisniveau og at jage ejendomspriserne op i skyerne, og den har — hvilket er det værste — fastlåst det hidtidige produktionsmønster.

Måske kan den nationale ulykke, der synes at have ramt Danmark i august-september, få landbrugsledere, regering og folketingsflertal til at vågne op. Landbrugsordninger, landskabsødelæggelser og almindelig planløshed har i sammensværgelse med en vejræssigt næsten vidunderlig sommer givet Danmark alle tiders kornhøst. Når en god høst betragtes som næsten en katastrofe af en regering, der er kendt for at være modstander af erhvervsmæssig planlægning, og som bruger arbejdsløsheden som middel til økonomisk stabilisering, ja, så ved jeg ikke, hvilke tilladelige ord jeg kunne bruge for at karakterisere en sådan politik og en sådan regering.

Men i øvrigt hvad støtteordningerne for landbruget angår, altså kornordning, mælketilskud osv. osv., som har ladet landbrugsproduktionen stivne i et forældet mønster, må det tilføjes: denne landbrugspolitik var jo også lagt sådan an, fordi man mente, at dette betød den bedst mulige tilpasning til fællesmarkedets landbrugspolitik, og fordi man nærrede det syge håb, at Danmark ville blive medlem af fællesmarkedet. Håbet er bristet, og godt er det, men man fortsætter endnu med en skadelig og for landbruget nedværdigende form for landbrugsstøtte. Så

utroligt det end lyder, har Landbrugsrådets formand, markedsudvalgets hidtidige formand, hr. Anders Andersen, for nylig på trods af alle kendsgerninger og på trods af enhver sund fornuft foreslået, at Danmark skal søge isoleret optagelse i fællesmarkedet — uden England, som man dog ellers har forstået at fællesmarkedet ikke vil modtage. Det utrolige er vel ikke, at hr. Anders Andersen tror, fællesmarkedet vil være et himmerige for danske bønder, men at han fæster mere lid til et brev, de Gaulle skal have skrevet til konservative studenter, end til alle de Gaulles og den franske regerings offentlige erklæringer. Det endnu mere utrolige er, at han forestiller sig, at landbrugslandet Frankrig skulle ønske at få den store landbrugseksporthør Danmark ind i fællesmarkedet, mens man holder den store køber, England, udenfor.

Bortset fra hr. Anders Andersen ved alle, at døren til fællesmarkedet er lukket også for Danmark. Der er ingen udsigt til blot at få påbegyndt forhandlinger om medlemskab inden for en overskuelig årrække. Dette må få følger for vor landbrugspolitik og for landbrugsproduktionens tilrettelægning. Systemet med at give tilskud til opretholdelse og forøgelse af produktionen af de landbrugsvarer, for hvilke der i forvejen ikke er afsætning nok, må høre op.

Der sker naturligvis ingen skade ved, at regeringen lader Danmarks ansøgning blive liggende hos fællesmarkedskommissionen i Bruxelles. Der sker nemlig ingenting. Men herhjemme bør der ske det, at vi gør totalt op med Danmarks hidtidige markedspolitiske orientering. Der er fortsat noget, der hedder EFTA, og medlemskabet her har gavnet Danmark. Vi bør imidlertid nu mere alvorligt end nogen sinde arbejde for nordisk økonomisk samarbejde med erhvervsøkonomisk integrering som mål. Hertil er politiske beslutninger nødvendige, og regeringen kan påregne den varmeste støtte til et energisk arbejde for noget sådant. Der vil naturligvis være mange hindringer på vejen til toldharmonisering og toldunion, til arbejdsdeling og fælles investeringspolitik og fælles forskningsarbejde — dette ikke at forglemme — men denne vej må betrædes.

Økonomiministeren har for kort tid siden udtalt, at det bliver nødvendigt for Danmark med en mere aktiv handelspolitik, i